

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/1/2017
Identifikačné číslo spisu: 3812010707
Dátum vydania rozhodnutia: 26.07.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:3812010707.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Aleny Šiškovej a JUDr. Martina Bargela na neverejnom zasadnutí podľa § 382a Trestného poriadku dňa 26. júla 2017, s následným verejným vyhlásením rozsudku v trestnej veci obvineného O. V., pre prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, o dovolaní obvineného O. V., proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 12. marca 2015, sp. zn. 23To/189/2014, v spojení s rozsudkom Okresného súdu Prievidza z 13. októbra 2014, sp. zn. 1T/237/2012, takto

rozhodol:

I.

Podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku uznesením Krajského súdu v Trenčíne z 12. marca 2015, sp. zn. 23To/189/2014, a v konaní, ktoré mu predchádzalo

bol porušený zákon

v ustanoveniach § 42 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, § 319 Trestného poriadku, v neprospech obvineného O. V..

Podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku uznesenie Krajského súdu v Trenčíne z 12. marca 2015, sp. zn. 23To/189/2014 sa z r u š u j e.

Z r u š u j ú s a aj ďalšie rozhodnutia na zrušené uznesenie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku Krajskému súdu v Trenčíne sa p r i k a z u j e, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

II.

Podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku sa obvinený O. V., nar. X. T. XXXX, trvale bytom L., prechodne bytom L., Y. č. XXX/X, v súčasnosti v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Banská Bystrica - Kráľová, n e b e r i e do väzby.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 1T/237/2012, z 13. októbra 2014, bol obvinený O. V. uznaný za vinného z prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 11. augusta 2012 okolo 23:05 hod. po tom, čo sa obvinený O. V. a odsúdený T. V. pobili v Pohostinstve SATELIT 2 v Prievidzi a personál privolal hliadku Obvodného oddelenia PZ SR Prievidza, ktorá v zložení práp. T. K. a nstržm. T. X. vyzvala obvineného O. V. a obvineného T. V. na preukázanie totožnosti, obvinený T. V. opakovane ignoroval výzvu policajtov, vulgárne im nadával, rukami strčil do hrudníka nstržm. T. X., snažil sa ho fyzicky napadnúť a udrieť do hrudníka, obvinený O. V. sa snažil zabrániť zákroku policajtov voči jeho bratovi, pričom napadol práp. T. K., opakovane sa snažil poškodeného kopnúť do rozkroku, po čom boli proti oboj použité donucovacie prostriedky a poškodení v dôsledku napadnutia obvinenými neutrpeli zranenia, ktoré by si vyžiadali lekárske ošetrovanie.

Za to bol obvinenému O. V. uložený podľa § 323 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 4 Trestného zákona, § 37 písm. m/ Trestného zákona nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 28 (dvadsaťosem) mesiacov, na výkon ktorého bol obvinený podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Proti rozsudku Okresného súdu Prievidza z 13. októbra 2014, sp. zn. 1T/237/2012, podal odvolanie obvinený O. V. do výroku o vine a súvisiaceho výroku o treste.

Krajský súd v Trenčíne uznesením, sp. zn. 23To/189/2014, z 12. marca 2015, odvolanie obvineného ako nedôvodné podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 23To/189/2014, z 12. marca 2015, podal sám (podaním z 5. septembra 2016 v znení jeho doplnenia z 27. decembra 2016 a 30. januára 2017), ako aj prostredníctvom ustanoveného obhajcu JUDr. Jána Kokindu, advokáta v Prievidzi, obvinený O. V., dovolanie.

Dovolanie podal z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku, t. j. bolo porušené zásadným spôsobom právo na obhajobu a z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, t. j. rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Obvinený O. V. v dovolaní podanom prostredníctvom obhajcu uviedol, že rozsudkom Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 1T/237/2012, z 13. októbra 2014, bol uznaný za vinného z prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, za čo mu bol uložený podľa § 323 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 4 Trestného zákona, § 37 písm. m/ Trestného zákona nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 28 (dvadsaťosem) mesiacov, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal obvinený odvolanie, ktoré Krajský súd v Trenčíne uznesením, sp. zn. 23To/189/2014, z 12. marca 2015 v zmysle § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 3T/64/2014 z 9. septembra 2014, bol obvinený uznaný za vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona, § 138 písm. b/ Trestného zákona, za čo bol obvinenému uložený podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. l/ Trestného zákona, § 37 písm. m/ Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 20 (dvadsať) mesiacov nepodmienečne, na výkon ktorého bol zaradený podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným

stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal obvinený O. V. odvolanie, ktoré Krajský súd v Trenčíne uznesením, sp. zn. 2To/24/2015, z 22. marca 2016 ako nedôvodné v zmysle § 319 Trestného poriadku zamietol.

Obvinený uviedol, že rozsudok Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 3T/64/2014, z 9. septembra 2014, bol vyhlásený dňa 9. septembra 2014, teda skutok zanedbania povinnej výživy bol dokonaný 9. septembra 2014. Z dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku bol preto podľa obvineného porušený zákon v neprospech obvineného podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona, podľa ktorého ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie súhrnného trestu. Skutok zanedbania povinnej výživy obvinený spáchal skôr, t. j. povinnú výživu zanedbával do 9. septembra 2014, t. j. skutok spáchal skôr, ako bol v konaní vedenom na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 1T/237/2012, vyhlásený odsudzujúci rozsudok za prečin útoku na verejného činiteľa. Tento bol vyhlásený dňa 13. októbra 2014, t. j. o 34 dní neskôr ako obvinený dokonil prečin zanedbania povinnej výživy. Vzhľadom na túto skutočnosť bez ohľadu na to, že odvolacie konania prebiehali v prípade útoku na verejného činiteľa do 12. marca 2015 a v prípade zanedbania povinnej výživy do 22. marca 2016, bolo namieste, aby bol obvinenému uložený v konaní vedenom na Okresnom súde Prievidza pod. sp. zn. 1T/237/2012, súhrnný trest podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona a bolo potrebné zrušiť rozsudok Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 3T/64/2014, vo výroku o treste.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku obvinený prostredníctvom obhajcu uviedol, že z odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 1T/237/2012 je zrejmé, že obvinený spáchanie prečinu útoku na verejného činiteľa poprel a jasne popísal k čomu v bare SATELIT 2 v Prievidzi došlo dňa 11. augusta 2012. Uviedol, že chcel ísť pomôcť svojmu bratovi, ale policajt T. K. ho chytil za ruku a nedovolil mu ísť za bratom. Policajt vo svojej výpovedi uviedol, že potom čo sa trmali, mal ho obvinený chytiť do oblasti rozkroku a povedať „tu máš“, čo potvrdil i stržm. U. V. V bare však bol aj svedok Q. R., ktorý bol v prípravnom konaní vypočutý a ktorý vo svojej výpovedi sa nevedel vyjadriť k tomu, či mal obvinený fyzicky napadnúť policajtov. Tento svedok bol jediným nestranným svedkom a obvinený trval na tom, aby bol vypočutý na hlavnom pojednávaní. Súd však tento dôkaz nevykonával a výpoveď svedka len prečítal. Obvinený je toho názoru, že tento svedok ako jediný nestranný svedok mohol presne popísať situáciu v bare a najmä sa jednoznačne vyjadriť k tomu, či sa obvinený dopustil útoku na práporčika K.. Tým, že súd tohto svedka nevy počul, zásadným spôsobom porušil právo obvineného na obhajobu.

V odôvodnení vlastnou rukou písaného dovolania obvinený uviedol, že konanie a rozhodnutie súdov bolo jednostranné, pretože súdy brali do úvahy dôkazy produkované iba jednou stranou. Súd je pri hodnotení dôkazov viazaný skutkovým stavom veci a nie je prípustný neopodstatnený výber dôkazov smerujúci k záveru jednostrannosti. V tejto súvislosti namietol spôsob, akým boli získané dôkazy a rovnako ich obsah. Súdy sa vôbec nezaoberali a nezodpovedali otázku týkajúcu sa dôveryhodnosti a osobnej integrity svedkov, ktorí neboli zbavení mlčanlivosti (R 38/1970). Podľa obvineného mala byť odmietnutá obžaloba z dôvodu, že neboli zabezpečené a predložené dôkazy, ktoré sú pre rozhodnutie súdu podstatné a ktoré zabezpečené a predložené mali byť. Výrok o vine môže byť založený len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom konania. Prvostupňový súd nezohľadnil všetky podstatné fakty vo svojom rozhodnutí a nezaoberal sa vyhľadávacou zásadou a prezumpciou nevinu v zmysle § 2 ods. 4 Trestného poriadku. Súd rovnako podľa obvineného nedostatočne posúdil okolnosti, ktoré jednoznačne vylučujú protiprávnosť trestného činu útoku na verejného činiteľa. Súd mal vypočúť všetkých svedkov vrátane nestranných, ktorí sa nachádzali na mieste incidentu. Taktiež vytkol súdu, že nevykonával konfrontáciu medzi poškodeným a obvineným a uviedol, že výsluch svedka, poškodeného nebol vykonaný v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorého pri ukladaní súhrnného trestu musí byť odsudzujúci rozsudok o inom trestnom čine právoplatný. Ak ešte tento rozsudok nenadobudol právoplatnosť, súd rozhodujúci neskôr vyčká s rozhodnutím, kým skorší rozsudok nenadobudne právoplatnosť (R 27/1971).

K dovolaniu obvineného sa vyjadril podaním z 9. novembra 2016 prokurátor Okresnej prokuratúry Prievidza, ktorý uviedol, že podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona súd uloží páchatelovi trestného činu súhrnný trest v prípade, ak tento trestný čin spáchal skôr ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, a to podľa zásad na uloženie úhrnného trestu. Hoci Okresný súd Prievidza v trestnej veci vedenej pod sp. zn. 3T/64/2014, dňa 9. septembra 2014 vyhlásil odsudzujúci rozsudok, ktorým uznal obvineného vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona, tento rozsudok obvinený napadol odvolaním, čím nedošlo k dokončeniu predmetného trestného činu, pričom tento bol dokončený až dňa 22. marca 2016. V prípade trestného činu zanedbania povinnej výživy ide o pokračovanie konania až do doby, kým je vyhlásený rozsudok súdu prvého stupňa alebo pokiaľ sa súd druhého stupňa neodobral na záverečnú poradu. V danom prípade k dokončeniu trestného činu nedošlo, a preto nebol dôvod na ukládanie súhrnného trestu v zmysle § 42 ods. 1 Trestného zákona. K porušeniu práva obvineného na obhajobu nevypočutím svedka Q. R. na hlavnom pojednávaní prokurátor uviedol, že zo zápisnice o hlavnom pojednávaní konanom dňa 13. októbra 2014 vyplýva, že výpoveď menovaného svedka bola na hlavnom pojednávaní prečítaná so súhlasom obvineného. Keďže obvinený postup prvostupňového súdu prečítať výpoveď svedka Q. R. nenamietal, dokonca s takýmto postupom súhlasil, nemožno takýto postup súdu posudzovať ako postup, ktorým bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu. Za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov ako aj vlastné hodnotenie dôkazov, keďže súd sám rozhoduje o vykonaní dôkazov, ktoré zabezpečia náležité zistenie skutkového stavu veci bez zbytočných pochybností tak, aby bolo možné vo veci rozhodnúť. Navrhol dovolanie obvineného postupom podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) po predložení spisového materiálu dňa 9. januára 2017 primárne zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku), v zákonom stanovenej lehote, na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku) a v súlade s ustanovením § 373 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie podal prostredníctvom obhajcu.

V dovolaní je uvedený dôvod dovolania podľa § 371 Trestného poriadku (§ 374 ods. 2 Trestného poriadku) a dovolanie je riadne odôvodnené (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku).

Podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku ak bol dovolacím súdom zistený dôvod dovolania podľa § 371 Trestného poriadku, vysloví rozsudkom porušenie zákona v príslušných ustanoveniach, o ktoré sa tento dôvod opiera.

Podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku súčasne s výrokom uvedeným v odseku 1 dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie alebo jeho časť, alebo aj chybné konanie, ktoré napadnutému rozhodnutiu predchádzalo. Po zrušení rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd podľa okolností prípadu zruší aj predchádzajúce rozhodnutie súdu prvého stupňa. Ak je nezákonný len niektorý výrok napadnutého rozhodnutia alebo rozhodnutia súdu prvého stupňa a ak ho možno oddeliť od ostatných, zruší dovolací súd len tento výrok. Ak však zruší, hoci len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad. Zruší aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku dovolací súd po zrušení napadnutého rozhodnutia alebo niektorého jeho výroku prikáže spravidla súdu, o ktorého rozhodnutie ide, aby vec v potrebnom rozsahu prerokoval a rozhodol.

Podľa § 382a Trestného poriadku dovolací súd môže rozhodnúť aj na neverejnom zasadnutí o dovolaní, ak zistí, že dôvody dovolania, ktoré bolo podané v prospech obvineného, sú zjavne preukázané a je zrejmé, že vytýkané nedostatky povedú k postupu podľa § 386 a § 388 ods. 1.

Dovolací súd po zistení, že nie sú dané žiadne zákonné dôvody pre odmietnutie dovolania, prerokoval dovolanie na neverejnom zasadnutí podľa § 382a Trestného poriadku, so zameraním na dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. i/ Trestného poriadku. Dovolací súd po preskúmaní veci zistil, že zákon bol porušený napadnutým uznesením Krajského súdu v Trenčíne z 12. marca 2015, sp. zn. 23To/189/2014, v neprospech obvineného O. V. z dôvodu § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku a že vytýkané porušenie zákona povedie k postupu podľa § 386 a § 388 ods. 1 Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V tejto súvislosti dovolací súd uvádza, že nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie aj pochybenie súdu pri uložení úhrnného, súhrnného alebo spoločného trestu a toto ustanovenie sa vzťahuje aj na nesprávne použitie iných právnych predpisov.

Podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona spolu s uložením súhrnného trestu súd zruší výrok o treste uloženom páchatel'ovi skorším rozsudkom, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom. V rámci súhrnného trestu súd uloží trest straty čestných titulov a vyznamenaní, trest straty vojenskej a inej hodnosti, trest prepadnutia majetku, peňažný trest, trest prepadnutia vecí, trest zákazu činnosti alebo trest zákazu účasti na verejných podujatiach, ak bol takýto trest uložený už skorším rozsudkom a ak tomu nebráni ustanovenie § 34 ods. 7.

Obvinený v dovolaní uplatnil dôvod dovolania podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku v tom smere, že namietal postup krajského súdu pri ukladaní trestu, pretože mu mal byť uložený v konaní vedenom na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 1T/237/201 súhrnný trest podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona.

Z obsahu spisu vyplýva, že Okresný súd Prievidza rozsudkom, sp. zn. 1T/237/2012, z 13. októbra 2014 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 23To/189/2014, z 12. marca 2015 uznal obvineného O. V. za vinného z prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, za čo bol obvinenému uložený podľa § 323 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 4 Trestného zákona, § 37 písm. m/ Trestného zákona nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 28 (dvadsaťosem) mesiacov, na výkon ktorého bol zaradený podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto primárne skúmal, či vo veci došlo k porušeniu ustanovenia § 42 ods. 1 Trestného zákona tak, ako to uvádzal v dovolaní obvinený, a teda skúmal, či mal byť v dôsledku porušenia citovaného ustanovenia Trestného zákona v konaní vedenom na Krajskom súde v Trenčíne, sp. zn. 23To/189/2014, a v konaní, ktoré mu predchádzalo uložený obvinenému súhrnný trest vo vzťahu k rozsudku Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 3T/64/2014.

Z pripojeného trestného spisu Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 3T/64/2014, mal Najvyšší súd Slovenskej republiky za preukázané, že rozsudkom Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 3T/64/2014, z 9. septembra 2014 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 2To/24/2015, z 22. marca 2016, bol obvinený O. V., uznaný vinným z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona, § 138 písm. b/ Trestného zákona, ktoré spáchal tak, že

hoci obvinenému zo zákona o rodine vyplýva povinnosť starať sa o výživu svojej dcéry P. H., nar. X. C.

XXXX a rozsudkom Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 13P/670/2005, zo dňa 17. januára 2006, právoplatným dňa 18. augusta 2006, bol zviazaný prispievať na jej výživu sumou 53,11 €, vždy do 5. dňa v mesiaci, do rúk matky dieťaťa T. H., nar. X. T. XXXX, v období od 1. augusta 2005 do 9. septembra 2014 v L., s výnimkou obdobia od 28. augusta 2007 do 31. októbra 2008 a od 23. novembra 2011 do 24. júla 2012, kedy bol vo výkone trestu odňatia slobody a vo väzbe, sa plneniu vyživovacej povinnosti úmyselne vyhýbal tým, že nemal vážny záujem o prácu, pretože pracovné pomery vo firmách T., s.r.o., U., s.r.o., D., a.s., B., s.r.o., O., s.r.o., O., T. X., skončil sám, resp. z podnetu firiem z dôvodu nedodržiavania pracovnej disciplíny, zamestnávateľom vyživovaciu povinnosť nenahlásil, čím zostal dlhovať T. H. za obdobie od 1. augusta 2005 do 9. septembra 2014 sumu 4 384,85 €, s výnimkou uhradeného výživného vo výške 1 241,45 € a Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Prievidzi za obdobie od 1. júla 2007 do 31. októbra 2007 sumu 212,44 €.

Citovaným rozsudkom Okresného súdu Prievidza uložil súd obvinenému podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. l/ Trestného zákona, § 37 písm. m/ Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 20 (dvadsať) mesiacov, na výkon ktorého bol obvinený podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Z dovolaním napadnutého uznesenia krajského súdu je zrejmé, že krajský súd postupoval nesprávne, keď neuložil obvinenému v konaní vedenom na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 1T/237/2012, súhrnný trest odňatia slobody podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona vo vzťahu k rozsudku Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 3T/64/2014, z 9. septembra 2014 a nezrušil vo výroku o treste rozsudok Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 3T/64/2014, z 9. septembra 2014. Skutok v napadnutom uznesení krajského súdu bol spáchaný 11. augusta 2012 a tento skutok obvinený spáchal predtým, ako bol rozsudkom Okresného súdu Prievidza ako súdom prvého stupňa, sp. zn. 3T/64/2014, dňa 9. septembra 2014 za iný skutok (zanedbanie povinnej výživy), vyhlásený odsudzujúci rozsudok. Cieľom ukladania súhrnného trestu je, aby tento tvoril jednotu. Preto bol krajský súd povinný uložiť obvinenému súhrnný trest za súčasného zrušenia výroku o treste rozsudku Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 3T/64/2014. V štádiu konania po zrušení napadnutého uznesenia bude povinnosťou súdu pri ukladaní trestu postupovať v súlade s ust. § 42 ods. 2 druhá veta Trestného zákona, podľa ktorého súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom.

V tejto súvislosti je nevyhnutné uviesť, že určujúcim kritériom pri súhrnnom treste pri rozsudku za iný trestný čin obvineného, je v rámci časového obdobia vyhlásenie odsudzujúceho rozsudku súdom prvého stupňa, t. j. deň 9. september 2014, kedy Okresný súd Prievidza vyhlásil rozsudok v trestnej veci pod sp. zn. 3T/64/2014. Nebolo preto možné stotožniť sa s vyjadrením prokurátora, že trestný čin zanedbania povinnej výživy bol dokončený až dňa 22. marca 2016, kedy sa súd druhého stupňa odobral na záverečnú poradu. Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na rozhodnutie č. 6 Zbierky stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 1/2013, podľa ktorého trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona je dokonaný už naplnením jeho zákonných znakov, t. j. okamihom, keď páchatel najmenej tri mesiace v období dvoch rokov neplní, čo aj z nedbanlivosti, zákonnú povinnosť vyživovať alebo zaopatrovať iného (§ 207 ods. 1 Trestného zákona) alebo sa úmyselne vyhýba plneniu svojej zákonnej povinnosti vyživovať alebo zaopatrovať iného (§ 207 ods. 2 Trestného zákona). Týmto okamihom spáchania trestného činu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona je jeho dokonanie a nie až okamih jeho dokončenia.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vo výroku tohto rozsudku porušenie zákona v neprospech obvineného O. V., v ustanovení § 42 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a § 319 Trestného poriadku, podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu.

Dovolací súd zároveň zrušil aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku

Krajskému súdu v Trenčíne prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol pri rešpektovaní vysloveného právneho názoru (§ 391 ods. 1 Trestný poriadok).

K dovolaciemu dôvodu obvineného podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že právo na obhajobu v zmysle citovaného dovolacieho dôvodu sa chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Z dikcie tohto ustanovenia je jednoznačne zrejmé, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilým dovolacím dôvodom. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o zásadné porušenie práva na obhajobu ide najmä v prípade, keď obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené podmienky povinnej obhajoby. V posudzovanej veci o takýto prípad nejde.

Pokiaľ však dovolateľ popiera spáchanie trestného činu jeho osobou a namieta nevykonanie vylučku svedka Q. R. na hlavnom pojednávaní, uvedené námietky možno subsumovať len pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V prvom rade je však potrebné uviesť, že argumenty obvineného stoja úplne mimo dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku. V rámci takto vymedzeného dovolacieho dôvodu je možné účinne namietat právne vady, ale nie je možné účinne namietat vady skutkové, t.j. nie je prípustné namietat, že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne. Dovolacie námietky obvineného sa vôbec nedotýkali právneho posúdenia zistených skutkov, ale naopak, priamo a konkrétne spochybňovali skutkové závery súdov prvého a druhého stupňa, subjektívne kritizovali hodnotenie dôkazov doteraz vo veci konajúcimi súdmi (...“tento svedok bol jediným nestranným svedkom a ja som trval na tom, aby bol vypočutý na hlavnom pojednávaní“...“ja som spáchanie prečinu útoku na verejného činiteľa poprel a jasne som popísal k čomu v bare SATELIT 2 došlo“...“tento svedok ako jediný nestranný svedok“...), čo nezodpovedá dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku v posudzovanom prípade naplnený nebol.

+ + +

Podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku ak sa vykonáva na obvinenom trest odňatia slobody uložený mu pôvodným rozsudkom a dovolací súd na dovolanie výrok o tomto treste zruší, rozhodne súčasne o väzbe.

Nakoľko obvinený O. V. v súčasnosti vykonáva trest odňatia slobody, ktorý mu bol uložený napadnutým uznesením krajského súdu a dovolací súd v konaní o dovolaní predmetné rozhodnutie krajského súdu zrušil, podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku bolo potrebné rozhodnúť súčasne o väzbe.

Z úradného záznamu zo dňa. 2. mája 2017 vyplýva, že podľa záznamov Ústrednej evidencie väzňov Bratislava obvinený V. v súčasnej dobe vykonáva trest odňatia slobody v trvaní 28 mesiacov, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 1T/237/2012, z 13. októbra 2014, v spojení s dovolaním napadnutým uznesením krajského súdu. Trest začal vykonávať 20. septembra 2016, koniec trestu má 20. januára 2019. Po ukončení tohto trestu by mal začať vykonávať trest v trvaní 20 mesiacov, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 3T/64/2014.

Výrok o treste, na základe ktorého je obvinený v súčasnej dobe vo výkone trestu bol dovolacím súdom

zrušený, preto bolo potrebné v zmysle ustanovenia § 380 ods. 2 Trestného poriadku rozhodnúť o väzbe obvineného. Dovolací súd obvineného do väzby nevzal, pretože v zmysle judikatúry výkon trestu má prednosť pred väzbou, preto obvinený bude naďalej vo výkone trestu a začne vykonávať súdom nariadený výkon trestu v trestnej veci Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 3T/64/2014.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.